

at sige, at, hvad der sigtedes til, havde ikke nogen Betydning; lad os da sige: „Hvad det fører til“. Saa er det færdigt, som i det ærede Medlems Argumentation hviler i Ordfløveri (Afbrydelse). Ja, jeg respekterer Ordfløveriet til en vis Grad hos Jurister; men jeg passer paa dem, og naar det gaar for vidt, saa stopper jeg dem. Den Gang blev det ærede Medlem derfor stoppet. Nu siger altsaa det ærede Medlem, at, hvad der staar i Betænkningen, kommer det ikke an paa, men det kommer an paa, hvad vi stemme om. Det er atter en ny Theori, og den er meget farlig. Det ærede Medlem for Beile Ams 2den Valgkreds har altid med stor Kraft hævdet, at, hvad der staar i Betænkningen, er ligesaa bindende som Posterne paa Finantsloven, og det er virkelig ogsaa Grundlaget for en fornøftig Finantslov, at Betænkningens Motivering staar sammen med selve Forslaget, og at Forslaget staar og falder med Motiveringen. Det er meget rigtigt, og det have vi altid været enige om (Berg: Nei, aldrig!). Nu, paa een Gang opstaar der noget helt Nyt, og det Lidligere gjælder ikke mere. Saaledes fuldstændig at opgive, hvad man en Gang har hævdet, lader sig ikke gjøre. Som sagt, det ærede Medlem staar paa et Standpunkt, der er fuldstændig forskjelligt fra det, som det ærede Medlem for Beile Ams 2den Valgkreds og fuldstændig forskjellig fra det, Folkethinget nogensinde har indtaget. Med Hensyn til, hvad det gjaldt om i Fjor skal jeg atter søge at oplyse det af Udtalelserne i Betænkningen. Jeg antager, at det ærede Medlem respekterer Udtalelserne i den Betænkning, han selv har skrevet. Der staar der ikke en Løddel om den Hovedopgave det var at faae Stiftsmidlerne ind paa Finantsloven. Nu skal det ærede Medlem høre. „Egeoverfor denne Ministerens urigtige Betragtning“ siger Finantsudvalget den Gang, „finder Udvalgets Flertal det hensigtsmæssigt, at Rigsdagen ved Behandlingen af nærværende Finantslovsforslag væerner om Lovgivningsmagtens Ret med Hensyn til Ordningen af denne Sag“, altsaa væerner Lovgivningsmagten imod, at Ministeren foregriber en Præstelsønningslov, dernæst: „idet man samtidig sikker de inddragne Midler imod en Anvendelse, som ikke forud har vundet den bevilgende Myndigheds Billigelse.“ Det ærede Medlem vil indrømme, at det er det andet Punkt, og at det ligeledes er garanteret i den første Passus af Forslaget i Aar; thi enten det staar i Finantsloven

som i Fjor eller det staar i Anmærkningen, at der ikke maa raades over disse Midler uden Rigsdagens Samtykke, kommer ud paa Det, naar det gjælder om at sikkre den bevilgende Myndigheds Billigelse, og der er altsaa endnu ikke kommet Noget, som ikke staar i Forslaget i Aar. Endelig hedder det for det Ærede: „og nedlægger en Indsigelse imod den Vilkaarlighed, som den paaanteke ministerielle Fremgangsmaade udviser.“ Denne Indsigelse er der ogsaa i Aar (Berg: Der er en Anerkjendelse), ja, nu kommer jeg til den (Berg: Læs midt paa Siden) mere er der ikke; her staar Resuméet klart og tydelig af, hvad det er, man vilde opnaa ved Forslaget i Fjor, og nu skal det ærede Medlem høre, hvad det er: „Flertallet tror, at man opnaar dette ved at vedtage et Forslag om, at de omhandlede Afdrag, der ere foretagne siden den 11te Juni 1875 i geistlige Embeders Indtægter uden Rigsdagens Samtykke og inddragne i Fønds under Navn af Stiftsmidler, føres til Indtægt for Statskassen paa Finantsloven.“ Altsaa, hvorfor vilde Flertallet i Fjor, det ærede Medlem med, have det paa Finantsloven? Som Midde til at opnaa de tre andre Ting, og kunde man opnaa det, brød man sig ikke om at faae det op paa Finantsloven, og til Overflod har det ærede Medlem for Afsens (S. Pedersen) læst op til Beroligelse for Landstinget, at det, det gjaldt om, ikke var at faae de omhandlede Midler opførte paa Finantsloven, men at det, det kom an paa, var gennem en Opførelse paa Finantsloven at hindre disse Ting. Om dette skete paa den ene eller anden Maade, er der ikke noget Menneſke, der har lagt Bægt paa; men man ansaa det den Gang for den eneste brugelige Maade, hvorpaa det kunde ske, og derfor gif vi med dertil. Nu skal det vise sig at det er det, vi i Dag tale om, og det, vi mene, at altvaar de selv samme Ting kunne opnaas ved at optage en Anmærkning paa Finantsloven. Jeg har læst dette Stykke op for det ærede Medlem, og jeg tror ikke, han vil bestride, at i Virkeligheden naaes baade, at Lovgivningsmagtens Indflydelse paa den endelige Ordning af Forholdet sikres, ligesom ogsaa det andet omtalte Formaal opnaas derved. (Berg: Nei!) Det ærede Medlem siger Nei, og han holdt jo ogsaa før et Foredrag, hvori han fastholdt, at der var en Forskel mellem de to Forslag. Han sagde nemlig, at Forslaget i Fjor indeholdt en Indbring for Ministeren i at kunne klippe fra Embederne,